

DECIZIE

16 februarie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Liliana Catan

Iurie Diaconu

Elena Covalenco

Ion Guzun

judecînd în ședință fără participarea părților recursurile ordinare declarate de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Constantin Miron și de către avocatul Oleg Spînu în numele inculpaților, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 octombrie 2015, în cauza penală în privința lui

Carabeț Ivan Dumitru, născut la 09 septembrie 1964, originar și locuitor în s. Răzeni, r-nul Ialoveni,

Carabeț Sergiu Dumitru, născut la 11 martie 1975, originar și locuitor în s. Răzeni, r-nul Ialoveni,

Termenul de examinare a cauzei:

- prima instanță: 21.10.2014-11.05.2015;
- instanța de apel: 29.05.2015-01.10.2015;
- instanța de recurs: 28.12.2015-16.02.2016;

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Ialoveni din 11 mai 2015 Carabeț Ivan Dumitru și Carabeț Sergiu Dumitru au fost recunoscuți vinovați și condamnați în baza art. 179 alin. (2) Cod penal la pedeapsă sub formă de amendă în mărime de a cîte 200 unități convenționale, adică 4000 lei.

Carabeț Ivan și Carabeț Sergiu, învinuiți în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal au fost achitați, pe motiv că fapta inculpaților nu întrunește elemente infracțiunii.

S-a încasat în mod solidar de la Carabeț Ivan și Carabeț Sergiu în folosul pătimatei Dubița Elena prejudiciul moral în mărime de 4000 lei.

Cererea lui Dubița Gheorghe privind recuperarea prejudiciului moral exprimat în echivalent bănesc în mărime de 20000 lei s-a respins, deoarece condamnarea

inculpaților prin sine este o compensare și o satisfacție deplină a suferințelor morale suportate de pățimit.

2. Pentru a se pronunța cu sentința instanța de fond a constatat că, Carabeț Ivan împreună cu fratele său, Carabeț Sergiu, la 13.08.2014, aproximativ la ora 21.00, în satul Răzeni, r-nul Ialoveni, folosind ca pretext comportamentul agresiv din aceeași seară a lui Dubița Gheorghe față de sora și mama lor în etate și bolnavă și lipsa reacției din partea poliției, urmărind scopul de a-1 găsi pe Dubița Gheorghe, contrar dreptului garantat de art 29 al Constituției RM, au pătruns ilegal în ograda și antreul casei vecinilor Dubița Elena și Dubița Gheorghe, unde ultimii își au domiciliul permanent, fără consimțământul acestora. În continuare, în pofida refuzului primit din partea Elenei Dubița de a se afla la domiciliu și cerinței de a-1 părăsi, frații Ivan și Sergiu Carabeț nu s-au conformat cerințelor înaintate și au îmbrâncit-o, când aceasta a încercat să le îngrădească trecerea pentru depistarea lui Dubița Gheorghe. În momentul altercației soldată cu cauzarea lui Dubița Elena, conform raportului de expertiză nr. 2150, a vătămarilor la nivelul antebrățului stîng, care se califică ca vătămare corporală neînsemnată, din odaie a ieșit Dubița Gheorghe. Când a încercat să fugă, Carabeț Sergiu i-a pus o piedică în ogradă, după care acesta a căzut jos, astfel fiindu-i cauzat, conform raportului de expertiză nr. 2151 excoriații la nivelul coastelor și regiunea lombară pe dreapta, echimoze la nivelul toracelui pe dreapta și coapsa dreaptă, care se califică ca vătămare neînsemnată. Fiind anunțat că va fi dus la poliție, acesta benevol a urcat în microbusul lui Carabeț Ivan, în care au urcat Carabeț Sergiu și sora Ursu Natalia. În scurt timp în drumul spre poliție, nepărăsind localitatea, la rugămintea lui Dubița Gheorghe, care și-a cerut scuze pentru comportamentul său din acea seară, Carabeț Sergiu și Carabeț Ivan sau întors înapoi la domiciliu.

Prin sentință, fapta constatată a fost calificată în baza articolului 179 alin.(2) Cod penal - „*pătrunderea ilegală în domiciliul unei persoane fără consimțământul acesteia și refuzul de a-1 părăsi la cererea ei, acțiuni însoțite de aplicarea violenței.*”

2.2 Prin rechizitoriu, Carabeț Ivan și Carabeț Sergiu au mai fost învinuiți, că la 13.08.2014, aproximativ la ora 21.00 prin înțelegere prealabilă și împreună urmărind intenția de a atenta la inviolabilitatea domiciliului persoanei, drept garantat de art.29 al Constituției RM, au pătruns ilegal în gospodăria cet. Dubița Elena și Dubița Gheorghe situată în satul Răzeni, r-nul Ialoveni, unde ultimii își au domiciliul permanent, fără consimțământul acestora.

În continuare, în pofida refuzului primit din partea Elenei Dubița de a se afla la domiciliu și cerinței de a-1 părăsi, frații Sergiu și Ivan Carabeț nu s-au conformat cerințelor înaintate și au aplicat inițial forța fizică față de Elena Dubița, îmbrâncind-o cu scopul de a elibera trecerea dintr-o odaie în alta a casei, peNtru a

avea acces la fiul acesteia Dubița Gheorghe. După răfuiala cu Elena Dubița, Sergiu și Ivan Carabeț au intrat în odaia unde se afla Dubița Gheorghe și l-au trântit jos, ca mai apoi Sergiu Carabeț să-i aplice lovituri cu pumnii în spate acestuia, după care Sergiu și Ivan Carabeț apucându-l pe Gheorghe de mâini și picioare l-au scos în antreu, mai apoi fiind stingheriți de către Elena Dubița, Sergiu Carabeț i-a aplicat o lovitură cu pumnul în regiunea antebrațului mâinii drepte, astfel provocându-i echimoze la nivelul antebrațului drept care potrivit concluziilor raportului de expertiză medico-legală nr.2150/D din 02 septembrie 2014 se califică ca vătămare neînsemnată. Ulterior, frații Carabeț l-au scos forțat pe Dubița Gheorghe în curte, unde trântindu-l jos au început să-i aplice lovituri cu pumnii și picioarele peste diferite părți ale corpului, pricinuindu-i lui Dubița Gheorghe, excoriații la nivelul coatelor și regiunea lombară pe dreapta, echimoze la nivelul toracelui pe dreapta, care în comun potrivit raportului de expertiză medico-legală nr.2151/D din 02 septembrie 2014 se califică ca vătămare neînsemnată, ontinuându-și acțiunile sale criminale Carabeț Sergiu Dumitru avînd intenția de a tenta asupra relațiilor sociale privind ocrotirea libertății persoanei, în participație implă cu fratele său Carabeț Ivan Dumitru în scop de răzbunare, la 13.08.2014, proximativ la ora 21.15 min. aflîndu-se ilegal la domiciliul cet.Elena Dubița situat în tul Răzeni, r-nul Ialoveni, l-au apucat de mâini și de picioare pe fiul acesteia, Dubița Gheorghe, astfel încît ultimul nu avea posibilitatea reală de a se mișca după propria orință și forțat l-au scos din domiciliul său, urcîndu-l în microbusul cu n/î CNN 272 u care a venit Carabeț Ivan. Astfel, Gh.Dubița fiind constrîns fizic și psihic de către ații Sergiu și Ivan Carabeț contrar voinței sale s-a lăsat influențat de către acestea și a urcat în automobilul dat, în continuare, Carabeț Sergiu și Ivan transportîndu-l pe Dubița Gheorghe pînă în apropierea fermei din sat, l-au amenințat cu răfuială fizică în cazul admitterii unor noi conflicte pe viitor cu rudele Carabeț Elena și Ursu Natalia.

Organul de urmărire penală a calificat faptele inculpaților în baza art.164 alin.(2) lit.e) Cod penal ”*răpirea unei persoane, acțiune săvîrșită de două persoane*”.

3. Nefiind de acord cu sentința apeluri au declarat:

3.1 *procurorul*, care a solicitat sasarea sentinței, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărîri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Carabeț Sergiu și Carabeț Ivan să fie recunoscuți vinovați de comiterea infracțiunii prevăzute de art.179 alin.(2) Cod penal, stabilindu-le pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 2 (doi) ani fiecăruia; cît și vinovați de comiterea infracțiunii prevăzute de art.164 alin.(2) lit.e) Cod penal, numindu-le pentru fiecare pedeapsa cu închisoare de 7 (șapte) ani.

În conformitate cu prevederile art.84 alin.(1) Cod penal, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, a le stabili inculpaților Carabeț Sergiu și Carabeț Ivan

pedeapsa definitivă de 7 (șapte) ani și 6 (șase) luni închisoare cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În susținerea apelului s-a invocat că:

- vinovăția inculpaților în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 164 alin.(2) lit.e) Cod penal a fost dovedită pe deplin, însă instanța de fond a ignorat probele administrate în mod legal la urmărirea penală și cele stabilite în cursul cercetării judecătorești;

- în cadrul urmăririi penale inculpații au recunoscut faptul că l-au scos din casă de mâini și de picioare pe Dubița Gheorghe aplicându-i lovituri corporale, după care l-au urcat forțat în microbus și l-au transportat la ferma din sat unde au dus discuții cu el, iar pe parcursul examinării cauzei în instanța de judecată inculpații și-au schimbat declarațiile invocând că Dubița Gheorghe benevol s-a urcat în microbusul inculpaților și ei intenționau să-l ducă la poliție. Instanța de fond urma să dea apreciere critică declarațiilor inculpaților date în instanța de fond, deoarece declarațiile inculpaților date în cadrul urmăririi penale sunt similare cu declarațiile părții vătămate date atât în cadrul urmăririi penale cât și în instanța de fond, avînd o legătură logică între ele;

- instanța greșit a apreciat că intenția inculpaților a fost transportarea lui Dubița Gheorghe pentru a fi predat la poliție, însă acesta nu s-a expus asupra faptului ce i-a împiedicat pe inculpați să-l ducă pe ultimul la organele de drept;

- prima instanță eronat a motivat achitarea fraților Carabeț de infracțiunea prevăzută la art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal prin prisma faptului că părții vătămate i-a fost intentată cauza penală în privința lui Dubița Gheorghe în baza art. 287 alin. (3) Cod penal pe faptul acțiunilor huliganice față de Ursu Natalia și Carabeț Elena, deoarece ultimul caz în privința lui Dubița Gheorghe nu influențează asupra calificării juridice a acțiunilor inculpaților;

- instanța de judecată la individualizarea pedepsei a ignorat prevederile art.61 și 75 Cod penal, aplicînd inculpaților pentru comiterea infracțiunii prevăzute la art.179 alin.(2) Cod penal o pedeapsă mult prea blîndă sub formă de amendă minimă în mărime de 200 unități convenționale, neluînd în considerație că, atât Carabeț Sergiu cât și Carabeț Ivan nu și-au recunoscut vina și nici nu au recuperat dauna cauzată părților vătămate.

3.2. avocatul Brăteanu V. în numele părților vătămate Dubița E. și Dubița G. a solicitat casarea parțială a sentinței în partea pedepsei aplicate inculpaților pentru săvîrșirea infracțiunii prevăzute la art. 179 alin. (2) Cod penal în partea achitării inculpaților de învinuirea adusă în baza art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal și în partea respingerii acțiunii civile înaintate de Dubița Gheorghe, cu pronunțarea unei noi hotărîri, potrivit modului stabilit, pentru prima instanță prin care inculpaților Carabeț Ivan și Carabeț Sergiu să le fie aplicate pedepse mai aspre în baza art. 179

alin. (2) Cod penal să fie dispusă condamnarea inculpaților Carabeț Ivan și Carabeț Sergiu pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute la an. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal cu admiterea integrală a acțiunii civile înaintate de Dubița Gheorghe și de Dubița Elena.

În susținerea apelului a invocat că:

- prima instanță la individualizarea pedepsei aplicate inculpaților pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 179 alin. (2) Cod penal nu a ținut cont de prevederile art. 75 al Codului penal;

- prima instanță neîntemeiat și ilegal a apreciat drept circumstanțe atenuante caracteristica pozitivă de la locul de trai, lipsa condamnării anterioare, precum și ilegalitatea și imoralitatea acțiunilor victimei, care au provocat infracțiunea, or, reieșind din prevederile art. 76 al Codului penal conchidem că legiuitorul a prevăzut expres care sunt circumstanțele atenuante care pot fi reținute de către instanță la individualizarea pedepsei, iar acele circumstanțe care le-a reținut prima instanță nu fac parte din această categorie;

- referitor la circumstanța atenuantă reținută de către prima instanță și anume „*ilegalitatea și imoralitatea acțiunilor victimei, care au provocat infracțiunea*”, a menționat că, nici una din părțile vătămate nu au comis careva ilegalități sau imoralități nici față de inculpați și nici față de sora acestora Natalia Ursu. Or, faptul aflării pe rolul instanțelor judecătorești a cauzei penale în privința lui Dubița Gheorghe unde figurează în calitate de parte vătămată Ursu Natalia nu este decât o răzbunare a ultimei pentru faptul că partea vătămată a sesizat organele de drept pe faptul că frații Carabeț au săvârșit infracțiunile respective;

- prima instanță a dat o apreciere greșită probelor aduse întru demonstrarea vinovăției adusă inculpaților în baza art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal și eronat a conchis că inculpații nu au avut intenția răpirii părții vătămate Dubița Gheorghe ci doar transportarea ultimului pentru a fi predat organelor de poliție. Totodată, prima instanță absolut eronat a constatat că din lipsa reacției totale a poliției inculpații au transportat partea vătămată Dubița Gheorghe spre poliție, or, Dubița Gheorghe nu prezenta nici un pericol pentru societate, fiind în casă împreună cu mama sa. Eronat prima instanță a constatat drept motiv pentru achitarea inculpaților, motivul că chipurile din spusele inculpaților Dubița Gheorghe a revenit în scurt timp, și-a cerut scuze față de Carabeț Elena și s-a căit sincer de cele comise;

- prima instanță ilegal a respins integral acțiunea civilă înaintată de Dubița Gheorghe și ilegal a admis doar parțial acțiunea civilă înaintată de Dubița Elena, deoarece ultimii au suferit mult pe marginea infracțiunilor săvârșite de către frații Carabeț;

3.3. *avocatul Spînu O. în numele inculpaților Carabeț S. și Carabeț* a solicitat casarea parțială a sentinței în partea ce ține de recunoașterea lui Carabeț Sergiu și Carabeț Ivan culpabili în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 179 alin.(2) Cod penal cu aplicarea amenzii în mărime de 200 unități convenționale și emiterea unei decizii de achitare lui Carabeț Sergiu și Carabeț Ivan.

În susținerea apelului a invocat că:

- instanța de fond nu a luat în considerare faptul că Dubița Gheorghe a manifestat un comportament violent care punea în pericol viața și sănătatea lui Ursu Natalia și Carabeț Elena, prin sentința din 11 mai 2015 stabilindu-se faptul că Dubița Gheorghe le-a agresat fizic, le amenința cu cuțitul și le numea cu cuvinte necenzurate;

- instanța de fond nu a luat în considerare faptul că scopul urmărit de către Carabeț Sergiu și Carabeț Ivan a fost predarea agresorului Dubița Gheorghe organelor de poliție întrucât ultimul prezenta un pericol real și iminent pentru Ursul Natalia și mama acesteia;

- acțiunile lui Carabeț Sergiu și Carabeț Ivan de pătrundere în casa lui Dubița Elena și Dubița Gheorghe necesită a fi calificate ca o cauză care înlătură caracterul penal al faptei și anume stare de extremă necesitate;

- din materialele cauze rezultă în mod indubitabil că Carabeț Sergiu și Carabeț Ivan au dorit să-1 ducă pe Dubița Gheorghe la poliție întrucât la 18.08.2014 a manifestat un comportament foarte agresiv, acest fapt rezultă și din declarațiile martorilor: Gurău Valentina, Ursu Natalia și Carabeț Elena. La fel, din materialele cauzei s-a stabilit și faptul că ultimul a încercat să fugă la momentul reținerii.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 octombrie 2015 au fost admise apelurile declarate de procuror și de avocatul Brăteanu V. în numele părților vătămate Dubita Elena și Dubita Gheorghe, casată sentința parțial, în partea achitării și în partea pedepsei definitive și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit de prima instanță:

Carabeț Ivan Dumitru și Carabeț Sergiu Dumitru au fost recunoscuți vinovați și condamnați în baza art.164 alin. (2) lit. e) Cod penal prin aplicarea art. 79 Cod penal stabilindu-li-se pedeapsa de 5 (cinci) ani închisoare pentru fiecare, iar în baza art. 90 Cod penal s-a suspendat condiționat executarea pedepsei pe termenul de probă de câte 3 (trei) ani.

Au fost menținute dispozițiile privind condamnarea inculpaților Carabeț Ivan Dumitru și Carabeț Sergiu Dumitru în baza art.179 alin. (2) Cod penal;

În conformitate cu prevederile articolului 84 alin. (3) Cod penal pedepsele stabilite inculpaților Carabeț Ivan Dumitru și Carabeț Sergiu Dumitru urmau a se executa de sine stătător.

A fost respins, ca fiind nefondat, apelul declarat de avocatul Spînu O., în numele inculpaților Carabeț Sergiu Dumitru și Carabeț Ivan Dumitru și menținute celelalte dispoziții ale sentinței.

4.1. Instanța de apel verificînd legalitatea și temeinicia sentinței atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar și probelor cercetate, prezentate instanței de apel, precum și probelor administrate de instanța de fond și cercetate suplimentar în ședința de judecată în apel, a constatat că:

inculpații Carabeț Sergiu Dumitru și Carabeț Ivan Dumitru, avînd intenția de a atenta asupra relațiilor sociale privind ocrotirea libertății persoanei, în scop de răzbunare, la 13 august 2014, aproximativ la ora 21.15 min., aflîndu-se ilegal la domiciliul cet. Elena Dubita situat în satul Răzeni, r-nul Ialoveni, l-au apucat de mîini și de picioare pe fiul acesteia, Dubita Gheorghe, astfel încît ultimul nu avea posibilitatea reală de a se mișca după propria dorință și forțat l-au scos din domiciliul său, urcîndu-l în microbusul cu n/î CNN 272 cu care a venit Carabeț Ivan. Astfel, Gh. Dubița fiind constrîns fizic și psihic de către frații Sergiu și Ivan Carabeț, contrar voinței sale s-a lăsat influențat de către acestea și a urcat în automobilul dat. În continuare, Carabeț Sergiu și Ivan transportîndu-l pe Dubita Gheorghe pînă în apropierea fermei din sat, l-au amenințat cu răfuială fizică în cazul admiterii unor noi conflicte pe viitor cu rudele Carabeț Elena și Ursu Natalia.

Apreciînd probele administrate în cauză, instanța de apel a considerat ca fiind dovedită vinovăția inculpaților în săvîrșirea faptei criminale constatate reieșind din:

- *declarațiile inculpaților Carabeț Ivan și Crabeț Sergiu, a părților vătămate Dubița Gheorghe și Dubița Elena;*

- *plîngerea părții vătămate Dubița Elena (f.d. 16, vol. I);*

- *procesul verbal de cercetare la fața locului din 16.08.2014, cu fototabel, în cadrul căruia este cercetată gospodăria lui Dubita Elena situată în s. Rezeni, r. Ialoveni (f.d. 17 vol. I);*

- *raportul de expertiză medico-legală nr. 2150 din 02.09.2014 care confirmă că la Dubita Elena s-a constatat echimoze la nivelul antebrațului drept, care puteau fi cauzate prin acțiunea traumatică a unui obiect contondent dur, posibil în timpul și circumstanțele indicate care în comun se califică ca vătămare neînsemnată, (f.d. 110, vol. I);*

- *raportul de expertiză medico-legală nr. 2151 din 02.09.2014 confirmă că la Dubita Gheorghe s-a constatat excoriații la nivelul coatelor și regiunea lombară pe dreapta, echimoze la nivelul toracelui pe dreapta și coapsa dreaptă, care puteau fi cauzate prin acțiunea traumatică a unui obiect contondent dur, posibil în*

timpul și circumstanțele indicare care în comun se califică ca vătămare neînsemnată (f.d. 109, vol. I);

- acțiunea civilă (f.d. 31-34, vol. II)

Instanța de apel a considerat că nerecunoașterea vinovăției nu echivalează cu achitarea inculpaților, devreme ce probele prezentate în sprijinul învinuirii, cercetate sau, după caz, verificate în ședința instanței de apel, dovedesc cu certitudine săvârșirea infracțiunii respective de către inculpați.

Prin determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite de inculpați și semnele componenței de infracțiune prevăzute de norma penală, instanța de apel a calificat fapta reținută în sarcina inculpaților Carabeț Ivan și Carabeț Sergiu în baza art.164 alin.(2) lit. e) Cod penal ”*răpirea unei persoane, săvârșită, de două persoane*”.

Soluționând chestiunea cu privire la pedeapsa penală pentru săvârșirea infracțiunii în baza art.164 alin. (2) lit. e) Cod penal, instanța de apel a luat în considerație prevederile art.61, 75, 79 și 90 Cod penal precum și cele din art.394 alin. (2) pct. 3) Cod de procedură penală.

Ținând cont de circumstanțele cauzei enunțate, de persoana inculpaților, de gravitatea infracțiunii săvârșite, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului, instanța a considerat că nu este rațional ca inculpații să execute pedeapsa cu închisoarea, deoarece, în cauză sînt întrunite condițiile prevăzute de lege, care reglementează condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, luîndu-se în considerație că infracțiunea reținută în sarcina inculpaților se clasifică ca fiind gravă, anterior nu au fost condamnați, se caracterizează pozitiv (f.d. 33,45 vol. I), astfel apreciîndu-se oportunitatea și rezonabilitatea stabilirii pedepsei mai blînde decît cea prevăzută de lege, prin reducerea termenului de închisoare.

În cauză existînd concurs de infracțiuni, instanța de apel a considerat aplicabile prevederile art. 84 alin.(3) Cod penal, adică pedepsele stabilite urmează a fi executate de sine stătător, dat fiind că sunt de diferite categorii, a căror cumulare nu este prevăzută de art. 87 Cod penal iar instanța de judecată nu a găsit temeiuri pentru absorbirea pedepsei cu amendă stabilită în baza art.179 alin. (2) Cod penal de către pedeapsa cu închisoare stabilită în baza art. 164 alin.(2) lit. e) Cod penal.

Pe această linie de considerente, fiind stabilită pedeapsa definitivă, s-a concluzionat că scopul pedepsei în baza art.164 alin.(2) lit. e) Cod penal poate fi realizat cu aplicarea art. 90 Cod penal, adică corectarea și reeducarea inculpaților să se desfășoare în condiții non privative de libertate.

Instanța de apel a apreciat ca nefondate motivele invocate de avocatul Brăteanu V. în numele părților vătămate, ce vizează acțiunea civilă, deoarece

instanța de fond a soluționat-o în conformitate cu prevederile art. 387 Cod de procedură penală și fiind solidară cu concluziile primei instanțe în această parte, dat fiind că sunt motivate și anume indicându-se: „...*Totodată instanța va percepe în mod solidar de la Carabeț Ivan și Carabeț Sergiu în folosul pătimatei Dubita Elena prejudiciul moral în mărime de 4000 lei, suma solicitată de 20000 lei, ceea ce corespunde suferințelor suportate de ultima. Instanța va respinge acțiunea lui Dubita Gheorghe privind repararea prejudiciului moral de 20000 lei de la Carabeț Sergiu și Carabeț Ivan, deoarece de fapt a fost comisă în rezultatul acțiunilor ilegale ale victimei, iar în această situație însăși condamnarea inculpaților este o compensare și o satisfacție deplină a suferințelor morale suportate de Dubita Gheorghe...*”

Cu privire la motivele invocate în apelul declarat de avocatul Spînu O. în numele inculpaților, ce vizează condamnarea în baza art. 179 alin. (2) Cod penal, instanța de apel de asemenea le-a apreciat ca fiind nefondate, deoarece în contextul evaluării activității cu privire la aprecierea probelor administrate în cauză, nu există temei pentru a da o nouă apreciere acestora, instanța de apel fiind solidară cu concluziile primei instanțe privind condamnarea inculpaților în baza art. 179 alin.(2) Cod penal, dat fiind că sunt motivate temeinic și legal, sub aspectul, că vinovăția inculpaților în săvârșirea infracțiunii imputate este dovedită în cadrul procesului penal, astfel fapta acestora întrunește elementele constitutive ale infracțiunii imputate.

În context, s-a considerat corect soluționată și chestiunea privind pedeapsa aplicată inculpaților în baza art. 179 alin.(2) Cod penal, aceasta fiind în limitele legii, astfel prima instanță a acordat deplină eficiență prevederilor din articolele 7, 61, 75, 76 Cod penal.

7. Împotriva deciziei instanței de apel au declarat recursuri ordinare:

7.1 **procurorul**, care invocând prevederile art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală solicită casarea deciziei în partea individualizării pedepsei inculpaților Carabeț Ivan și Carabeț Sergiu, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță în alt complet de judecată.

În susținerea recursului indică că:

- instanța de apel a omis să se expună în partea descriptivă referitor la art.79 Cod penal, anume care circumstanțe le consideră ca excepționale și necesitatea aplicării unei pedepse sub limita minima prevăzută de acțiunea articolului incriminat;

- instanța de apel a ignorat faptul că inculpații au comis infracțiunea gravă, contra libertății persoanei care prezintă un pericol social vădit, deoarece victima este extrasă, fără a-și fi exprimat acordul, din micro mediul său social, fiind lipsit un anumit timp de putința de a lua parte la viața socială. În plus, răpirea persoanei

a avut loc cu aplicarea violenței față de victimă, scoțînd în evidență gradul comparativ mai mare al pericolului social al acestei infracțiuni. La fel nu a ținut cont de comportamentul părților pînă la săvîrșirea infracțiunii, în timpul și după săvîrșirea infracțiunii, adică a aplicat inculpaților pedeapsă sub formă de închisoare, cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal neîntemeiat.

7.2 *avocatul Spînu Oleg în numele inculpaților Carabeț Ivan și Carabeț Sergiu*, invocînd prevederile art.427 alin.(1) pct.8) Cod de procedură penală solicită casarea integrală a deciziei și achitarea inculpaților în conformitate cu art.435 alin.(1) pct.2) lit.b) Cod de procedură penală.

În susținerea recursului indică că:

- instanța de apel a dat o apreciere părtinitoare și subiectivă faptului precum că Carabeț Ivan și Carabeț Sergiu a comis infracțiunea de violare de domiciliu prevăzută de art. 179 alin.(2) Cod penal;

- la emiterea hotărîrilor instanțele de judecată nu au luat în considerare faptul că scopul urmărit de către Carabeț Sergiu și Carabeț Ivan a fost predarea agresorului Dubița Gheorghe organelor de poliție întrucît ultimul prezenta un pericol real și iminent pentru Ursul Natalia și mama acesteia. Consider că acțiunile lui Carabeț Sergiu și Carabeț Ivan de pătrundere în casa lui Dubița Elena și Dubița Gheorghe necesită a fi calificate ca o cauză care înlătură caracterul penal al faptei și anume ca o stare de extremă necesitate;

- din materialele cauzei s-a stabilit și faptul că ultimul a încercat să fugă în momentul reținerii și anume din considerentul că Dubița Gheorghe se căia de cele comise și i-a rugat insistent pe Ivan și Sergiu Carabeț să nu-l denunțe la poliție ultimii au renunțat la acea idee, iar potrivit art. 168 Cod de procedură penală, *Oricine este în drept să prindă și să aducă forțat la poliție sau la o altă autoritate publică persoana prinsă asupra faptului săvîrșirii unei infracțiuni sau care a încercat să se ascundă ori să fugă imediat după săvîrșirea infracțiunii*, prin urmare fiind greșită și logica instanței de apel precum că inculpații sunt vinovați în comiterea infracțiunii prevăzute de art.164 alin. (2) Cod penal.

Reieșind din circumstanțele cauzei se deduce că Carabeț Sergiu și Carabeț Ivan au urmărit atingere unui scop legitim „de predare a lui Dubița Gheorghe organelor de drept" și nu unul infracțional.

7.3 *La 31.12.2015 avocatul Spînu Oleg în numele inculpaților Carabeț Ivan și Carabeț Sergiu* depune un recurs suplimentar cu aceleași cerințe ca și ale recursului de baza, suplimentar solicitînd și anexarea la recursul inițial a copiei sentinței și a deciziei.

8. Referință pe marginea recursului ordinar declarat de către procuror a depus avocatul Spînu Oleg în numele inculpaților Carabeț Ivan și Carabeț Sergiu prin care solicită a declara inadmisibil recursul acuzatorului de stat, deoarece

acuzarea în mod eronat a invocat faptul că instanța de apel n-a individualizat pedeapsa cum cer prevederile art. 61,75,79 Cod penal. În acest sens recurentul invocă ignorarea prevederilor menționate, însă nu indică cum s-a încălcat aceste norme, în așa mod prezentând o poziție vagă și neclară care trebuie tratată în favoarea inculpaților.

9. Judecând recursurile ordinare în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal consideră că recursurile ordinare declarate de avocatul Oleg Spînu în numele inculpaților, urmează a fi respinse ca inadmisibile, iar recursul ordinar declarat de procuror, urmează a fi admis.

9.1. Referitor la recursul ordinar declarat de avocatul Oleg Spînu în numele inculpaților din 14.12.2015 :

Potrivit textului recursului, recurentul invocă ca temei de casare a deciziei instanței de apel art.427 alin.(1) pct. 8) Cod de procedură penală, care stipulează că *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazurile în care nu au fost întrunite elementele infracțiunii.*

Raportînd norma dată la situația în cauză, Colegiul conchide că acest temei nu și-a găsit confirmare, nefiind stabilită presupusa eroare de drept invocată de recurent.

Sub aspectul situației de „*neîntrunire a elementelor infracțiunii*”, se înțeleg acele cazuri cînd s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acestuia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective.

Colegiul penal reține că, instanța de apel în baza probelor administrate legal de către organul de urmărire penală și verificate în ședința de judecată cu respectarea prevederilor art.100 alin.(4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă potrivit art.101, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, care sunt detaliat descrise în textul deciziei instanței de apel, cît și la pct.4.1 al prezentei decizii și corect a ajuns la concluzia privind vinovăția lui Carabeț Ivan și Carabeț Sergiu în comiterea infracțiunilor prevăzute de art.164 alin.(2) lit.(e) și art.179 alin. (2) Cod penal iar încadrarea juridică a acțiunilor acestora este justă.

Concluziile instanței de apel contestate au fost bazate pe cumulul de probe administrate în cauză și invocate la 4.1 din prezenta decizie, care confirmă cu certitudine săvîrșirea de către inculpați a faptelor imputate întrunind elementele infracțiunilor art.164 alin.(2) lit.(e) și art.179 alin. (2) Cod penal.

Astfel, instanța de recurs nu v-a reține motivul invocat de către avocatul Oleg Spînu cu referire la faptul că, la emiterea hotărîrilor instanțele de judecată nu au luat în considerare faptul că scopul urmărit de către Carabeț Sergiu și Carabeț Ivan

a fost predarea agresorului Dubița Gheorghe organelor de poliție, întrucât ultimul prezenta un pericol real și iminent pentru Ursul Natalia și mama acesteia, considerînd că acțiunile inculpaților de pătrundere în casa lui Dubița Elena și Dubița Gheorghe necesită a fi calificate ca o cauză care înlătură caracterul penal al faptei și anume ca o stare de extremă necesitate, deoarece:

1. Este în *stare de extrema necesitate* persoana care săvîrșește fapta pentru a salva viața, integritatea corporală sau sănătatea sa, a altei persoane ori un interes public de la un pericol iminent care nu poate fi înlăturat altfel.

Condițiile stării de extremă necesitate privitoare la pericolul social sunt:

- pericolul să fie iminent;
- pericolul să amenințe viața, integritatea corporală, sănătatea făptuitorului sau altor persoane sau interes public;
- să nu poată fi înlăturat decît prin comiterea unei fapte prevăzute de legea penală.

Condițiile acțiunii de salvare a valorilor sociale ocrotite de lege sunt:

- pericolul nu poate fi înlăturat decît prin comiterea unei fapte prevăzute de legea penală;
- săvîrșirea faptei prevăzute de legea penală a fost unicul mijloc, unica posibilitate de lichidare a pericolului;
- să nu cauzeze urmări vădit mai grave decît cele care s-ar fi putut produce dacă pericolul nu ar fi fost înlăturat.

Raportînd cele menționat supra la motivul invocat de apărare, Colegiul reține că, acesta nu se circumscrie în noțiunea de extrema necesitate din considerentul că conflictul dintre Dubița Gheorghe, Ursul Natalia și mama acesteia era deja epuizat (produs). Deci, un pericol depărtat, trecut sau viitor nu justifică aplicarea constrîngerii fizice și nu realizează, astfel, starea de extremă necesitate. Condiția privitoare la iminența pericolului trebuie să fie cercetată și stabilită în raport cu momentul în care a fost săvîrșită fapta de salvare.

Valorile sociale care pot forma obiectul acțiunii de salvare în cazul de extremă necesitate sunt expres și limitativ prevăzute de lege. Astfel, alin. (2) art. 38 Cod penal include în această categorie viața, integritatea corporală sau sănătatea persoanei sau a alteia și interesul public.

Totodată, Colegiul reiterează că Constituția RM prevede în alin. (2) art.29, că domiciliul este inviolabil, însă se admit excepții: lit. b) - pentru înlăturarea unei primejdii care amenință viața, integritatea fizică sau bunurile unei persoane; lit.c) - pentru prevenirea răspîndirii unei epidemii.

Deci, violarea domiciliului părții vătămate Dubița Gheorghe și Dubița Elena de către inculpați, întru înlăturarea primejdiei **deja produsă** asupra vieții și integrității

fizice surorii Ursul Natalia și mama inculpaților, nu cade sub incidența extremei necesități;

2. Referitor la motivul invocat de apărare potrivit căruia, scopul urmărit de către Carabeț Sergiu și Carabeț Ivan a fost predarea agresorului Dubița Gheorghe organelor de poliție, Colegiul reține că este absolut legitimă reținerea persoanei în privința căreia a fost pronunțată deja o sentință de condamnare și care se eschivează de la executarea ei, ascunzându-se. Temei pentru reținerea servește săvârșirea de către persoană a infracțiuni și încercarea de a se ascunde sau de a fugi cu scopul de a se eschiva de răspundere. Astfel, reținerea presupune ca persoana reținută cu certitudine este vinovată de comiterea unei fapte prevăzute de legea penală, cu toate că în unele situații o asemenea certitudine, în conștiința cetățenilor simpli care încercă să efectueze reținerea reprezintă doar o probabilitate, un fapt care nu-i asigură de la comiterea unor erori de drept sau de fapt.

În conformitate cu art.21 din Constituția RM și alin.(1) art.8) Cod de procedură penală, orice persoană acuzată de săvârșirea unei infracțiuni este prezumată nevinovată pînă cînd vinovăția sa va fi dovedită în mod legal, în cursul unui proces judiciar public.

Potrivit alin.(2) art. 25 Cod penal, *nimeni nu poate fi declarat vinovat de săvârșirea unei infracțiuni, precum și supus unei pedepse penale, de cît în baza unei hotărîri definitive, adoptată în condițiile legii.*

Instituția reținerii se referă la persoana care a săvârșit infracțiunea. Fapta nu poate fi recunoscută infracțiune dacă această calitate nu i se atribuie de către instanța de judecată. Momentul reținerii persoanei pînă la pronunțarea sentinței duce la inexistența convingerii că persoana reținută va fi declarată ulterior vinovată de comiterea acelei infracțiuni, că fapta săvârșită conține sau nu semnele unei componente de infracțiuni, ultimul lucru nu prezintă dificultăți pentru colaboratorii organelor de poliție și pentru alți colaboratori ai organelor de drept, această situație fiind dificilă pentru cetățenii simpli.

În concluzie, Colegiul menționează că, în privința lui Dubița Gheorghe, la momentul conflictului declanșat între ultimul cu inculpații o sentință de condamnare pe faptul acțiunilor huliganice din 13.08.2014 față de Ursu Natalia și Carabeț Elena nu era, mai mult ca atît în urma acestor acțiunilor Dubița Gheorghe se afla la domiciliul său și nu avea intenția de a se eschiva sau să se ascundă imediat după comiterea actului huliganic.

Potrivit actelor cauzei cu certitudine s-a stabilit că inculpații nu l-au dus pe Dubița Gheorghe la organele de drept ci la ferma din sat unde l-au amenințat cu răfuială fizică după care l-au dus acasă la Carabeț Elena unde a fost impus să-și ceară scuze;

3. Totodată, apărarea invocînd prevederile art.168 Cod de procedură

penală potrivit căroră, *oricine este în drept să prindă și să aducă forțat la poliție sau la o altă autoritate publică persoana prinsă asupra faptului săvârșirii unei infracțiuni sau care a încercat să se ascundă ori să fugă imediat după săvârșirea infracțiunii*, omite faptul că articolul comentat prevede dreptul victimei și al martorilor oculari de a captura persoana bănuită prinsă în flagrant delict. Doar în cazul infracțiunilor flagrante se admite prinderea și aducerea forțată a bănuitului, în celelalte cazuri victima sau martorii oculari urmează să facă declarații la organul de urmărire penală.

Prin urmare, rămîne greșită logica apărării precum că în acțiunile inculpaților nu se întrunesc elementele infracțiunilor prevăzute la art. 179 alin. (2) și 164 alin.(2) lit. e) Cod penal.

Obiectul juridic special al infracțiunii prevăzute de **art.179 Cod penal** îl constituie relațiile sociale referitor la inviolabilitatea domiciliului garantată de Constituția RM, iar în cazul variantei agravate prevăzute la alin. (2) art.179 Cod penal, violența este acțiune adiacentă a obiectului juridic special care este domiciliul, domiciliul reprezentînd nu obiectul material al infracțiunii menționate, dar *obiectul imaterial*. Numai în situația violării de domiciliu cu aplicarea violenței, prevăzută la alin. (2) art.179 Cod penal, apare *obiectul material* reprezentat de corpul victimei.

Latura obiectivă se realizează prin două modalități: prin pătrundere sau rămînerea ilegală în domiciliu.

Latura subiectivă se realizează cu vinovăție prin intenție directă, făptuitorul este conștient de caracterul ilegal al pătrunderii sau rămînerii ilegale fără consimțămîntul stăpînului în domiciliu.

La caz, latura obiectivă și subiectivă s-a manifestat prin faptul că inculpații Carabeț Serghei și Ivan urmărind scopul de a-1 găsi pe Dubița Gheorghe, contrar dreptului garantat de art. 29 al Constituției RM, au pătruns ilegal în ograda și antreul casei vecinilor Dubița Elena și Dubița Gheorghe, unde ultimii își au domiciliul permanent, fără consimțămîntul acestora. În continuare, în pofida refuzului primit din partea Elenei Dubița de a se afla la domiciliu și cerinței de a-1 părăsi, frații Ivan și Sergiu Carabeț nu s-au conformat cerințelor înaintate. Totodată fiind violat și obiectul material, corpul părților vătămate Dubița Elena și Dubița Gheorghe.

Obiectul juridic al infracțiunii prevăzute de **art. 164 Cod penal** vizează relațiile sociale privind ocrotirea libertății fizice, de deplasare și de acțiuni a persoanei în conformitate cu voința proprie.

Latura obiectivă a infracțiunii are o singură modalitate de realizare: *răpirea persoanei*, ce semnifică privarea de libertate a unei persoane prin mutarea, împotriva voinței acesteia, într-un alt loc de unde se afla. Latura obiectivă a

infracțiunii se realizează dacă persoana în cauză a fost constrânsă, la nivel psihic sau fizic, de către făptuitor să se deplaseze din locul în care se afla. Celelalte circumstanțe: locul de unde-i răpită, locul în care aceasta este deplasată, durata privării de libertate etc. nu au relevanță. De asemenea, motivele din care a fost săvârșită infracțiunea nu influențează calificarea faptei și se iau în considerație la individualizarea pedepsei.

Răpirea persoanei se consideră infracțiune consumată din momentul realizării latirii obiective.

Latura subiectivă se caracterizează prin vinovăția exprimată prin intenție directă.

Astfel, instanța de apel justificat a constatat săvârșirea de către inculpați și a faptei imputate, întrunind elementele infracțiunii de răpire a persoanei săvârșită de două persoane, adică atât latura obiectivă, cât și cea subiectivă a acestei infracțiuni, deoarece prin acțiunile sale inculpații Carabeț Sergiu Dumitru și Carabeț Ivan Dumitru, având intenția de a atenta asupra relațiilor sociale privind ocrotirea libertății persoanei, în scop de răzbunare, la 13 august 2014, aproximativ la ora 21.15 min., aflându-se ilegal la domiciliul cet. Elena Dubita situat în satul Răzeni, r-nul Ialoveni, l-au apucat de mâini și de picioare pe fiul acesteia, Dubita Gheorghe, astfel încât ultimul nu avea posibilitatea reală de a se mișca după propria dorință și forțat l-au scos din domiciliul său, urcându-l în microbuzul cu n/î CNN 272 cu care a venit Carabeț Ivan. Astfel, Gh. Dubița fiind constrâns fizic și psihic de către frații Sergiu și Ivan Carabeț, contrar voinței sale s-a lăsat influențat de către aceștea și a urcat în automobilul dat. În continuare, Carabeț Sergiu și Ivan transportându-l pe Dubita Gheorghe pînă în apropierea fermei din sat, l-au amenințat cu răfuială fizică în cazul admiterii unor noi conflicte pe viitor cu rudele Carabeț Elena și Ursu Natalia.

În consecință, reieșind din cele expuse supra, Colegiul lărgit a ajuns la concluzia că, temeiul invocat de recurent prin neîntrunirea în acțiunile inculpaților a elementelor infracțiunilor imputate, nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului, or eroarea de drept în speța examinată nu s-au comis, prin urmare, hotărîrea atacată în această parte este legală și întemeiată.

Potrivit art.435 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală, judecînd recursul, instanța de recurs respinge recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărîrii atacate.

9.2. Referitor la recursul ordinar suplimentar declarat de avocatul Spînu Oleg la 31.12.2015.

Conform prevederilor art. 422 Cod de procedură penală (redacția 05 aprilie 2012), *termenul de recurs este de 30 de zile de la data pronunțării deciziei.*

După cum rezultă din materialele dosarului, avocatul inculpaților a depus recurs ordinar la 14 decembrie 2015, iar conform procesului-verbal al ședinței de

judecată (f. d. 125-126) dispozitivul deciziei a fost pronunțat la 01 octombrie 2015 în prezența părților, care au fost înștiințate că la 02 noiembrie 2015 va avea loc pronunțarea integrală a deciziei, iar la 02 noiembrie 2015 a fost amânată pronunțarea deciziei integrale pentru 17 noiembrie 2015, iar conform procesului-verbal al ședinței de judecată din 17 noiembrie 2015, avocatul Spînu Oleg nu s-a prezentat din motive necunoscute.

Conform recipisei decizia motivată s-a înmînat contra semnătură inculpaților la 07.11.2014 și tot la această dată a fost expediată o copie a deciziei în adresa avocatului Spînu Oleg (f. d. 146-147).

Mai mult ca atît, avocatul Oleg Spănu în interesele Carabeț Sergiu și Carabeț Ivan la 14.12.2015 a depus în termen recursul ordinar.

Aceste momente certifică faptul că termenul de 30 de zile de contestare a deciziei instanței de apel, stabilit de art. 422 Cod de procedură penală nu a fost respectat, deoarece recursurile ordinar suplimentar a fost declarat de către avocat la 31.12.2015, prin urmare, Colegiul penal consideră că recursul menționat a fost depus peste termen.

Termenul de recurs este absolut și are caracter imperativ, în sensul că depășirea lui atrage decăderea din dreptul de a exercita calea de atac, iar recursul declarat după expirarea termenului se va respinge ca fiind declarat peste termen, deoarece legea procesual-penală ce reglementează procedura examinării recursului ordinar nu prevede posibilitatea de repunere în termen a recursului.

În atare împrejurări, termenul de declarare a recursului împotriva deciziei instanței de apel a expirat la 17.12.2015, iar avocatul a avut reala posibilitate de a face cunoștință cu materialele cauzei penale și de a invoca motivele suplimentare în recursurile de baza declarate la 14.12.2015.

În această ordine de idei, Colegiul penal lărgit concluzionează despre respingerea recursului suplimentar menționat, ca fiind depus peste termen.

9.3. Referitor la recursul ordinar declarat de către procuror Colegiul reține că:

Conform prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, *judecînd recursul, instanța de recurs este în drept să îl admită, să dispună rejudecarea de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.*

Drept temei pentru recursul ordinar procurorul a invocat prevederile art. 427 alin.(1) pct.6) și 10) Cod de procedură penală – că hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și s-au aplicat pedepse în alte limite decît cele prevăzute de lege.

Totodată, Colegiul reține că, autorul recursului este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor

inculpaților și critică hotărîrea instanței de apel numai referitor la stabilirea pedepsei cu aplicarea art. 79, 90 Cod penal considerînd că, pedepsele aplicate lui Carabeț Sergiu și Carabeț Ivan de către instanța de apel nu va atinge scopul pedepsei penale, fiind una prea blîndă în raport cu circumstanțele cauzei.

Motivele invocate de procuror în recurs, referitor la individualizarea pedepsei, Colegiul penal le consideră întemeiate, din următoarele considerente:

Carabeț Sergiu și Carabeț Ivan au fost condamnați în baza art. 179 alin.(2) și art.164 alin.(2) lit.e) Cod penal.

Sanctiunea art. 179 alin.(2) prevede pedeapsa cu amendă în mărime de la 200 la 600 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 140 la 240 de ore, sau cu închisoare de pînă la 3 ani.

Sanctiunea art.164 alin.(2) lit.e) Cod penal prevede pedeapsa cu închisoare de la 6 la 10 ani, iar potrivit art. 16 alin. (4) Cod penal, infracțiunea comisă se atribuie la infracțiuni grave.

În motivarea deciziei, instanța de apel relevă că: *”Soluționînd chestiunea cu privire la pedeapsa penală pentru săvîrșirea infracțiunii în baza art.164 alin. (2) lit. e) Cod penal, instanța de apel a luat în considerație prevederile art.61, 75, 79 și 90 Cod penal, precum și cele din art.394 alin. (2) pct. 3) Cod de procedură penală.*

Ținînd cont de circumstanțele cauzei enunțate, de persoana inculpaților, de gravitatea infracțiunii săvîrșite, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului, instanța a considerat că nu este rațional ca inculpații să execute pedeapsa cu închisoarea, deoarece, în cauză sînt întrunite condițiile prevăzute de lege, care reglementează condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, luîndu-se în considerație că infracțiunea reținută în sarcina inculpaților se clasifică ca fiind gravă, anterior nu au fost condamnați, se caracterizează pozitiv (f.d. 33,45 vol. I), astfel apreciîndu-se oportunitatea și rezonabilitatea stabilirii pedepsei mai blînde decît cea prevăzută de lege, prin reducerea termenului de închisoare.

În cauză existînd concurs de infracțiuni, instanța de apel a considerat aplicabile prevederile art. 84 alin.(3) Cod penal, adică pedepsele stabilite urmează a fi executate de sine stătător, dat fiind că sînt de diferite categorii, a căror cumulare nu este prevăzută de art. 87 Cod penal, iar instanța de judecată nu a găsit temeiuri pentru absorbirea pedepsei cu amendă stabilită în baza art.179 alin. (2) Cod penal de către pedeapsa cu închisoare stabilită în baza art. 164 alin.(2) lit. e) Cod penal.

Pe această linie de considerente, fiind stabilită pedeapsa definitivă, s-a concluzionat că scopul pedepsei în baza art.164 alin.(2) lit. e) Cod penal poate fi

realizat cu aplicarea art. 90 Cod penal, adică corectarea și reeducarea inculpaților să se desfășoare în condiții non privative de libertate.”

Instanța de recurs menționează că pînă la modificările efectuate prin Legea nr. 277-XVI din 18 decembrie 2008, în vigoare din 24 mai 2009, la art.79 alin.(2) Cod penal, *o circumstanță atenuantă sau un cumul de asemenea circumstanțe, puteau fi apreciate ca circumstanță excepțională, la stabilirea pedepsei*, însă odată cu adoptarea legii nominalizate, alin.(2) art. 79 Cod penal, a fost exclus.

După modificările efectuate la art. 79 Cod penal, în cazul în care instanța aplică o pedeapsă sub limita minimă a legii pentru care persoana este condamnată, aceasta este obligată să-și motiveze soluția prin prezența în cauză a circumstanțelor excepționale care micșorează esențial gravitatea faptei.

De asemenea, art.79 Cod penal prevede că instanța de judecată, ținînd seama de circumstanțele excepționale ale cauzei și de persoana vinovatului și socotind necesar să treacă la o altă categorie de pedeapsă mai blîndă, poate admite o asemenea ușurare a pedepsei, arătînd în mod obligatoriu motivele.

Prin urmare, în spiritul acestei norme penale, se înțelege că trebuie să persiste ori în împrejurările în care s-a derulat fapta infracțională, ori în datele, privind personalitatea infractorului, careva circumstanțe, împrejurări, particularități, situații sau stări a lucrurilor, care constituie excepție din starea obișnuită a lor ori a personalității inculpatului.

Astfel pentru aplicarea acestei norme trebuie să fie stabilite circumstanțe excepționale care să rezulte, în primul rînd, din scopul și motivele faptei. Instanța de apel, a aplicat art.79 Cod penal însă nu a constatat asemenea circumstanțe excepționale care să rezulte din acțiunile inculpaților în timpul săvîrșirii infracțiunii sau după aceasta.

În speța examinată circumstanțele la care instanța de apel a făcut trimitere, sunt împrejurări obișnuite, care predomină și caracterizează majoritatea cetățenilor, astfel că nu pot fi considerate ca excepționale. Ele se referă de fapt la circumstanțele atenuante, prevăzute la art. 76 Cod penal. Alte circumstanțe care ar putea fi apreciate ca excepționale în cauză nu s-au stabilit.

Astfel, instanța de apel a omis să motiveze în partea descriptivă aplicarea art.79 Cod penal și anume care circumstanțe le consideră ca excepționale și necesitatea aplicării unei pedepse sub limita minima prevăzută de sacțiunea articolului 164 alin.(2) lit.e) Cod penal.

La fel, instanța de recurs constată că, Curtea de Apel aplicînd prevederile art. 90 Cod penal, suspendînd executarea pedepselor stabilite inculpaților pe un termen de probă, nu a argumentat nici motivele aplicării acestei norme de drept.

Prim urmare, rezultă că instanța nu și-a motivat soluția în raport cu aplicarea prevederilor art.79 și 90 Cod penal, situație care cade și sub incidența erorii de drept cuprinsă în prevederea art. 427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală.

În atare situație, recursul procurorului urmează a fi admis, casată decizia în partea stabilirii pedepselor aplicate inculpaților, cu trimiterea cauzei la rejudecare în această parte, în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

La rejudecarea cauzei, instanța de apel urmează să ia în considerație cele expuse în prezenta decizie, să înlăture încălcările de lege menționate și să pronunțe o nouă hotărâre legală și întemeiată, respectând strict prevederile art.414, 436 Cod de procedură penală.

9. În conformitate cu art. 435 alin. (1) pct.1) și 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,-

DECIDE :

Respinge ca inadmisibile recursurile ordinare declarate de avocatul Oleg Spînu în numele inculpaților împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 octombrie 2015, în cauza penală în privința lui Carabeț Ivan și Carabeț Sergiu.

Admite recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Constantin Miron, casează parțial decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 octombrie 2015 în partea stabilirii pedepsei, în cauza penală în privința lui Carabeț Ivan și Carabeț Sergiu și dispune rejudecarea cauzei în această parte în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În rest, celelalte dispoziții ale deciziei se mențin.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată.

Decizia publicată integral la 15 martie 2016.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Liliana Catan

Iurie Diaconu

Elena Covalenco

Ion Guzun